

Marisha Rasi-Koskisen puhe Finlandia-palkintojen jakotilaisuudessa 27.11.2019

Hyvä juhlaväki.

Haluan esittää sydämellisen kiitokseni Suomen Kirjasäätiölle saamastani palkinnosta.

Tänä päivänä haluan kiittää läheisiäni: Esikoistani, jonka kanssa käydystä keskustelusta koko kirja sai alkunsa. Perhettäni, ystäviäni, kaikkia rakkaitani tuesta, jota olen saanut. Kiitän kollegoita, jotka ovat lukeneet ja kommentoineet käsikirjoitusta sen eri vaiheissa. Kiitän kustannustoimittajani ja koko WSOY:n lasten- ja nuortenkirjaosastoa asiantuntevasta, innostuneesta ja rohkaisevasta yhteistyöstä. Kiitän Taiteen edistämiskeskusta ja WSOY:n Kirjallisuussäätiötä kirjoitustyöni taloudellisesta tukemisesta. Tämän vuoden alusta olen saanut mahdollisuuden keskittyä kokonaan taiteelliseen työhön.

Nykyään puhutaan paljon nuorten lukemisesta. Ollaan huolissaan. Kyllä minäkin olen. Ja ajattelen, että on tärkeä kirjoittaa kirjoja, joilla tavoitetaan niitä, jotka eivät lue tai halua lukea. Tarvitaan monenlaisia kirjoja, monenlaisille lukijoille. Mutta. Nuortenkirjallisuuden ei pidä olla eikä se onneksi ole pelkästään reagoimista siihen etteivät nuoret lue. Emme kirjoita eikä meidän pidä kirjoittaa vain siksi että nuoret eivät lue vaan siksi että nuoret lukevat. Mielestäni esim. ya-kirjallisuuden kukoistuksessa niin kansainvälisesti kuin kotimaassakin on kysymys ennen kaikkea siitä, että kohderyhmälle kirjoitetaan kirjallisuus edellä. Kirjoitetaan rakkaudesta sanoihin, lauseisiin, tarinoihin ja kokeileviin rakenteisiin, kirjoittamiseen ja kirjallisuuteen. Kirjoitetaan ihmisille, jotka rakastavat lukemista, ei vain niille, joita pitää houkuttaa lukemaan.

Taideteos on olemassa siksi että se on. Se on itse syy itseensä. Lukijan ja tekstin välisessä tapahtumassa kirjoitetulle annetaan merkityksiä ja sitä tulkitaan, sanat voivat lohduttaa, herättää erilaisia tunteita, opettaakin jotain, mutta silti: Ne eivät ole olemassa lohduttaakseen, herättääkseen tietynlaisia, kirjoittajansa määräämiä tunteita tai opettaakseen. Minä en kirjoittanut tätä kirjaa siksi, että nuoret lukisivat enemmän, vaan siksi, että teos vaati tulla kirjoitetuksi. Ei miellyttääkseen, ei saadakseen mahdollisimman paljon lukijoita. Vaan koska sen täytyi. Minä kirjoitan nuorille, jotka lukevat. Jotka rakastavat lukemista. Jotka eivät voi elää ilman kirjoja. Kirjoitan samalla tavalla nuorille kuin kirjoitan aikuisille, kirjoitan kirjoittamisen vuoksi, kirjallisuuden vuoksi, kirjan itsensä vuoksi. Etsin, sanoitan, yritän ymmärtää. Uskon että samalla syntyy teos, joka voi vetää mukaansa myös tottumattomampia lukijoita. Kirjan voi lukea monin eri tavoin, monin eri tasoin.

Edelliseen liittyen vielä kaksi kiitosta. Kiitän kriitikoita, bloggareita ja päivälehtiä, jotka nostavat lasten- ja nuortenkirjallisuutta esille kritiikeissä, tapahtumissa ja keskusteluissa sen itsensä, ei

huolipuheen vuoksi. Kiitän jokaista, joka on ottanut asiakseen juhlistaa nuortenkirjallisuutta ja ymmärtää sen arvon.

Ja kiitän taidetta. Musiikkia, jota olen saanut kuunnella ja kirjallisuutta, josta olen ammentanut. Kiitän runoteoksia, romaaneja, novelleja, tietokirjoja, elokuvia, valokuvia, taidenäyttelyitä. Sitä kaikkea mikä meitä kannattelee.